

тоя начинъ минаваше отъ единъ прѣдметъ на другъ, до гдѣто, най насетнѣ, се спрѣ на любимата тема — нападанието врѣхъ Българитѣ. Въ врѣме на това разгорѣщено нападение се случи слѣдующия курйозъ.

Щомъ Поручикъ Поражецки чу, че нѣкои отъ присѣтствувавшитѣ нападаха Българитѣ, той стана и поиска дума. Едното появяване на Поручика Поражецки на сцената възбуди въ присѣтствующитѣ едно неудържимо кикотение.

— Мълчание, мълчание господа! Поручикъ Поражецки ще говори, завикаха комично нѣколко офицери.

Всички млъкнаха. Поручикъ Поражецки изгледа цѣлата компания, както единъ началникъ изглежда своя отрядъ, прѣдъ стѣпванието въ бой и, като се поискашли, така щото всички се напушиха отъ смѣхъ, започна да говори. Рѣчъта на Поражецки въ началото бѣше твърдѣ безсмисленна и тя прѣдизвикваше просто гомерически смѣхъ.

— Позволете, позволете ми, господа, азъ ще ви докажа, се провикна по едно врѣме оратора. Ето ви примѣръ: подпоручикътъ, и той нарѣче фамилията ми, е Българинъ, добъръ чловѣкъ, но Поражецки не бѣше договорилъ оскръблението, когато азъ, при всичко, че не бѣхъ и кусвалъ отъ питиетата, скокнахъ отъ мѣстото си, и като ужиленъ, се хвърлихъ къмъ него съ викъ да си вземе думитѣ назадъ. Такавъ оборотъ въ рѣчъта на Поражецки никой не очакваше, и за туй, въ първия моментъ, никой не знаеше какво да каже. Най послѣ князь Ваземски строго забѣлѣжи.

— Поручикъ, защо оскръбявате другаря си? Вий трѣбва ей сега да се извините.

И другитѣ офицери подхванаха сжщото.

— Стойте, стойте, господа! Ваше сиятелство! Дайте ми да се искажа и да докажа пакъ завика Поражецки.

Офицеритѣ се обърнаха къмъ мене и започнаха да ме убѣждаватъ да не обръщамъ внимание, тѣй като Поражецки бѣше се добрѣ наквасилъ.